DODD'S KIDNEY PILLS
FOR ALL KIDNEY DISEASES
RHEUMATISM BRIGHT'S DISEASE BACKACHE DIABETES
No. 4087 THE PROPRIETARY

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodd's Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

Svenska Canada-Tidningen
SWEDISH WEEKLY
P. M. DAHL, Managing Editor

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co. Ltd. a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.
TELEPHONE: A-9011

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$2.00
Halvt år i förskott	1.50
4 månader i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.50
Helt år till Sverige	3.00
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat bref som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.
Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGARAN.

Efterfrågningar, 3 gånger	$1.50

Dödsannonser med svart ram och kors, 1.50
Förlovningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 8 Juli 1926.

Den politiska situationen.

Om man river bort den förklädnad och allt det krims-krams, som gör den för handen varande politiska situationen något dunkel, skall man finna, att själva upphovet för densamma daterar sig tillbaks till föregående parlament; den skulle nämligen aldrig ha kommit till stånd om det funnits tillräckligt med mod och taktagelseförmåga hos ledarna inom det liberala partiet. 1921 års val visade tydligt det canadensiska folkets motvilja mot allt vad två-parti-system heter. Folket var böjt att tro, att det system, som i sig införlivat hämndbegär, fåfänga och ensidigt politiskt partisinne, icke skulle på sätt som fordrades kunna höja sig till den praktiska kompetens, som var nödvändig för att kunna lösa Canadas efter-krigs problem. Och på grund härav fingo vi bevittna den revolt av landets röstberättigade, som utmynnade i att 66 parlamentsledamöter sändes till Ottawa i opposition till de tvenne historiska partierna. Visserligen utgjorde dessa 66 medlemmar av parlamentet icke någon organiserad grupp och bland dem funnos ett antal personer som av mer än orsak aldrig kunde spela annan roll än den av "vildar". Men trots detta kunde man icke misstaga sig på den allmänna impuls som tog sig uttryck i denna revolt mot vårt traditionella politiska system.

Det var Mr. Kings oavvisliga plikt att erkänna det verkliga värdet och betydelsen av denna utveckling, och han skulle därför på allt sätt sökt att så utvidga eller omskapa det liberala partiet, att dessa progressiva representanter — eller med andra ord avancerade liberaler — kunde ha funnit sitt politiska hem inom detsamma. En sådan omorganisation av det liberala partiet skulle bland annat ha resulterat i att det frigjorts från det konservativa element, som ännu utövar ett visst inflytande över det historiska vänsterpartiet, och å andra hand skulle extremisterna inom den progressiva gruppen ha tvingats bilda en grupp för sig själva. En sådan orientering eller omgruppering skulle dock ha lämnat det liberala partiet i en sådan ställning, att det otvivelaktigt vunnit största allmänna understöd — och varit övervägande i fråga om representantantal i underhuset. Här var ett gyllene tillfälle för de frisinnade att för en lång följd av år försäkra sig om makten, men sorgligt nog begagnade man sig icke av detsamma.

Liberalernas officiella attityd gent emot den progressiva gruppen kännetecknades av hån och fientlighet, och den förhastade upplösningen av parlamentet förlidet år var förnämligast avsedd att genom allmänt val söka utbyta progressiva representanter mot liberala sådana. Resultatet av förlidet års val visade emellertid, att man misstagit sig i så gott som alla provinser utom Saskatchewan. Icke mindre än ett 40-tal progressiva kandidater, som på resonabla villkor säkerligen skulle ha samarbetet med liberalerna, blevo slagna i valet och i flesta fall ersatta med konservativa minoritetsrepresentanter.

Extremisterna inom den progressiva gruppen blev dock så gott som utan undantag återvalda, och det är med detta element som de liberala ledarna sökt komma till förståelse i syfte om samarbete. Försöket misslyckades på grund av att dessa personer av allt att döma väntat på tillfälle att störta den liberala regeringen utan natt därmed behöva bära nagot ansvar för att ha fört en regering, vars program — om "vildarna nu varit ärliga i sina tal och löften — de ovillkorligen måste opponera sig emot.

Detta tillfälle kom med den rapport som kommittén för undersökning av administrationen inom landets tullväsen för någon tid sedan avlämnade. I och med densamma sattes nämligen extremisterna i tillfälle att spela moralprofeter samt framkomma med påståenden om att frågan var av sådan moralisk betydelse, att den övervägde alla politiska betänkanden, samt att de icke längre kunde understödja en regering som icke fann något oegentligt i Mr. Bureaus administration av tulldepartementet. Mr. King gav också dessa personer ytterligare en käpphäst att rida på då han sökte försvara Mr. Bureau. I motsats till de liberala medlemmarna i undersökningskommittén, som på grund av vad som kommit i dagen överlämnade Mr. Bureau åt sitt öde, kunde Mr. King icke på något sätt tro, att hans f. d. kollega gjort sig skyldig till de förseelser, man anklagade honom för. Så mycket för den historiska bakgrunden till den nuvarande politiska situationen.

Med avseende å de problem, som för närvarande konfrontera oss, vilja vi säga, att dessa stå i samband med vår nationella politik och framtida regeringar. Detta land liksom alla andra måste ha en regering; och det måste antingen bli en regering som ledes av Mr. Meighen eller också en administration med övervägande liberal färg. Icke en enda av de medlemar, som bevistat den nu avslutade allt annat än lugna parlamentssessionen, kan frigöra sig från ansvaret för den effekt hans röst har i bestämmandet av vilket parti som skall utgöra regeringspartiet. Det faktum, att konservativerna kan icke betyda annat, än att de hoppades och väntade att Mr. Meighen skulle komma till makten. Själva kärnan i situationen är därför helt enkelt den, att följande fem representanter från västrn Campbell, Fansher; Boutillier, Luvas och Kennedy, hava slutligen tvingats kasta av sig den progressiva käpa, bakom vilken de hittills lyckats bedraga en hel del godtrogna valmän, och nu framträda som konservatismens förkämpar.

Som torde vara bekant, fordrade de konservativa strax efter parlamentssessionens början att en kommitté skulle tillsättas för att undersöka förhållandena inom tulldepartementet, en begäran som också beviljades. Att de personer, som föranstaltade denna undersökning, icke behärskades av någon moralisk pliktkänsla framgår tydligt av de senaste dagarnas händelser i Ottawa. Konservativerna säga här ett tillfälle att skandalisera regeringen samt göra politiskt kapital av de resultat man möjligtvis skulle komma till genom undersökningen.

Ett faktum är också att en hel del beklagliga oegentligheter komma i dagen och det visade sig bland annat att f. d. tullministern Mr. Bureau varit alltför slapphänt då det gällde tillämpningen av landets tullagar. Men enligt kommitténs egen utsago kan icke så mycket som ett finger lyftas mot någon medlem av den nyligen avgångna regeringen. De konservativa voro dock icke sena att draga fördel av de avslöjanden som gjorts och i syfte att själva komma till makten blev Kings ministär utpekat som syndabock samt påbördad ansvaret för förhållanden som existerat alltsedan federationens tidigaste dagar. Motivet för undersökningen så långt som de konservativa angå kan därför icke sägas vara någon moralisk pliktkänsla utan fastmer ett desperat försök att komma till makten. Om så icke varit förhållandet, skulle högern icke ha satt sig emot det förslag, som framlades av den alltigenom ärlige arbetarkandidaten mr. Woodsworth, ett förslag, som gick ut på att undersökningen skulle fortsättas samt läggas i händerna på en icke politisk juridisk kommission. Med hjälp av redan nämnda kvasi-progressiva parlamentsledamöter lyckades de också nedrösta förslaget i fråga.

Det återstod således ingenting annat för Hon. King att göra än att endera möta nederlag i underhuset eller också att av general-guvernören anhålla om parlamentets upplösning. Han bestämde sig för det senare. Då inträffade emellertid något som väckt bestörtning icke blott i Canada utan också i England samt andra delar av det brittiska mperjet. Vicekonungen uraktlät nämligen att följa förste ministerns råd och lät i stället inkalla mr. Meighen samt anmodade honom att bilda ministär.

Vice-konungen har i och med denna handling avvikit från den praxis som följts i England sedan början på 1800-talet och just det faktum, att han vägrade följa det råd, som mr. King gav honom, samt att han endast några dagar sedan beviljade en likadan begäran från mr. Meighen visar tydligt, att vice konungen överskridit sin konstitutionella maktbefogenhet. Denna fråga är ytterst omtålig och står i nära samband med relationerna mellan England och Canada. Enligt British North Act äger Canada rätt att själv bestämma i politiska frågor, och då man nu besinnar, att Canadas folk vid nämnda tillfälle representerades av landets förste minister, kan man ju klart och tydligt se, att då dennes begäran om parlamentets upplösning avslogs landet därigenom berövats denna rättikhet, frågan huruvida Canada hädanefter skall vara.

Om general-guvernören med tanke på att spara det canadensiska folket från två på varandra tätt följande val avslogs mr. Kings begäran om parlamentets upplösning, kan man nu säga, att han förfelade sig. Ty i stället för att undgå ett nytt val har Canadas väljare i stället slungats in i en valkampanj, som lovar att bli avsevärt bittrare och betydelsefullare än det val, som skdlle ha följt den upplösning av parlamentet, som mr. King begärde. Vid ett sådant val som det sistnämnda skulle det ha blivit de röstberättigades plikt att uttala sig angående förhållanden inom tullväsendet och andra mer eller mindre äldre politiska spörsmål. Men den fråga som uppstått genom mr. Meighens nederlag i underhuset och därpå följande parlamentsupplösning är en helt annan — den är ytterst viktig och på samma gång oroväckande och farlig, ty Canadas väljare måste nu en gång för alla bestämma huruvida högsta ledningen av landets politiska skall läggas i händerna på en av folket utsedd premiärminister eller om vi skola underkasta oss den engelska överhöghetens diktatur.

Från den stund, general-guvernören avslog mr. Kings begäran, sökte liberalerna med rätta framhålla det okonstitutionella i vad som försiggått och den konservativa skuggregeringens dramatiska nederlag bevisar att vice-konungen överskridit konstitutionens bestämmelser samt att den tillfälliga regering, som av mr. Meighen utsetts, icke kunde lagenligt funktionera. Härmed blev den konservative ledaren endera tvingad erkänna, att han icke hade tillräcklig majoritet i underhuset för att fortsätta parlamentssessionen och på grund därav inlämna sin resignation, eller också måste han genom omedelbar upplösning av underhuset göra sig av med detsamma. Han valde det senare med följd att alla de lagförslag, som redan passerat underhuset men icke antagits av senaten eller erhållit vice-konungens godkännande, kastats åsido.

Det olyckliga i den nuvarande situationen kommer säkerligen att inom några dagar visa sig, ty underhuset hade endast anslagit medel för betäckandet av administrationsomkostnaderna till den 31 juli och bland de förslag, som kastats överbord, märkes anslaget för Hudson Bay banan, tillägget till Canadas sädeslager, lantkreditlagen och flera andra viktiga mesyrer. Taget som ett helt är situationen en mycket prekär sådan som troligen kommer att inverka skadligt på landets affärsliv och övriga förhållanden. Det är dock de röstberättigades plikt att bestämma på vilkens skuldror ansvaret för detta sakernas tillstånd skall kastas och att sedan rösta i enlighet därmed.

Gossen och såpbubblorna.

för S. C. T. av MAJ-LIS.

Helt ensam han sitter och leker förnöjd
Och rosiga munnen den ler.
Han såpbubblor blåser och skrattar av fröjd,
Då han ut i rymden dem ser.

Och sommarsol kysser den lille på kind
Och leker i lockarnas gull,
Den målar hans bubblor, som flyga för vind,
Med tiusande färgbilder full.

Då ögonen vidgas i underbar glans;
"O mamma, kom skynda dig, kom.
Ett slott och en prins, som har sporrar och lans
Jag ser, och en häst där bakom."

"Säg mamma, när jag får ett slott och en häst
Och sporre på silvervit sko,
Då mamma, skall du bli min käraste gäst,
Som ständigt i slottet skall bo."

Han räcker små knubbiga händer mot mig
Och ögonen stråla så mitt
"Jag ville, jag kunde blott bara din stig
Min gosse, min hurtige pilt."

"Jag önskar dig icke den skimrande färd,
Som såpbubblor fått på sin lott.
Nej, varaktig lycka vid enklaste härd
Är bättre än gyllene slott."

Stridsäpplet Tunis.

Under ovanstående rubrik har en sakkännare i en Sverigetidning följande att säga angående Tunis-problemet.

"Medan en del officiella och officiösa artighetsfraser nödtorvtigt överslätat intrycket av Mussolinis besök i Tripolis och hans i sammanhang därmed fällda yttranden om Italiens framtid och utvidgningsbehov, har besöket haft ett hittills obekant efterspel av mindre lugnande beskaffenhet. Som bekant är Tunis en svår stötesten i förhållandet mellan Frankrike och Italien. De omständigheter, under vilka Frankrike satte sig i besittning av Tunis, voro sådana, att de i Italien uppfattats såsom ett flagrant löftesbrott, berövande Frankrikes ställning därstädes varje moralisk grundval. Därtill kommer, att ett vida större antal italienare än fransmän slagit sig ned i Tunis. Detta har i sin tur föranlett fransmännen till lagstiftningsåtgärder, avseende att tvångsvis och automatiskt förläna fransk nationalitetsbestämning åt det italienska befolkningselementet; något, som i sin tur framkallar mycket missnöje i Italien.

Sedan Tunis under sagda egendomliga omständigheter blivit franskt protektorat, har icke någon representant för italienska regeringen avlagt besök hos därvarande stora italienska koloni. Så har emellertid nu skett. När Mussolini återvände från Tripolis till Italien, kvarstannade hans närmaste man på resan, Balbo, och begav sig några dagar senare per flygmaskin till Tunis. Enligt gängse regler skulle tillåtelse till ett sådant besök först inhämtas från vederbörande i Tunis. Denna formalitet ansåg emellertid signor Balbo överflödig. Han undvek tvärtom att på något sätt under sitt besök i Tunis söke kontakt med myndigheterna. Däremot höll han officiell mottagning för italienska kolonierna. I Parispressen uttryckes ett dämpat men desto mer intensivt missnöje över vad sålunda förelupit. Härtill fogas åtskilliga uppgifter om den italienske agitationen i Tunis, vilken säges laborera med exempelvis sådana metoder som att hövdingar för stammarna i sydligaste delen av Tunis uppsökas av italienska emissarier, som erbjuda dem att bli naturaliserade såsom italienare.

I sammanhang härmed konstateras sådana fenomen som att den arabiska pressen i Tunis, vilken helt naturligt icke ådagalägger någon särskilt vänlig hållning mot den franska regimen, protesterar mot dylikt intrång på bejens av Tunis höghetsrätt. Ett belägg för situationens allvar utgöres också av en resolution, som fattats av en kommission i Paris, vilken i halvt officiösa former övervakar de franska intressena i Algier, Tunis och Marocko. Resolutionen, som är adresserad till franska regeringen, förklarar, att kommissionen i fråga "ehuru uppskattande de vänskapliga och fredliga förklaringar som avgivits av italienska regeringen, icke kan undgå att konstatera den oro, som sprides genom olika delar av Tunis befolkning i samband med den italienske ministern Balbos resa. Kommittén måste också fästa uppmärksamheten vid de rykten, som denna resa framkallat till och med bland befolkningen i den avlägsnaste och sydligaste delen av Tunis. Dessa förhållanden föranleda kommittén att uttala förhoppningar, att officiellt och lugnande försäkringar må kunna givas befolkningen i Tunis för att skingra vad kommittén helst vill betrakta såsom missförstånd och för att återupprepa det lugn, som är en nödvändig betingelse för upprätthållande av freden i och befrämjandet av utvecklingen av vårt tunesiska protektorat."

Det är ju fulkomligt otvetydigt, att Tunis utgör en rivningsyta mellan två europeiska stormakter, vilken i spända situationer kan komma att bringa ofred åstad. Formellt sett föreligger ju här och i nuvarande stund icke något sådant förhållande, som kan tillfullo motivera en sådan anmälan om fara för fredens bestånd, i vilken upphovsmännen till N. F:s förbundsakt velat skapa en grundläggande fredsgaranti. Men det värsta är, att man har så svårt att föreställa sig, att den skärpning av konfliktfaran, som skulle ovillkorligen påkalla en dylik anmälan, också skulle skapa någon utsikt för lycklig fullföljd av en sådan aktion.

Den som vill känna penningens värde skall försöka låna pengar

---

Det är en mycket vanlig svaghet att inse, att den, som ej delar ens egna tycken och vanor, har alldeles oförståeliga sådana.

"Den där idén att kvinnorna ska klippa av sig håret är ett fördärv för hela landet. Det finns inte en enda hårnål i huset att rensa pipan med!"

Svenskhetens bevarande.

Av J. B. Linderholm.

IX.

I "Norröna" för den 1 juli uttalar Olaf Hofoss följande pessimistiska ord om norskdomens framtid i Canada och Förenta Staterna. Orden ha naturligtvis sin tillämpning på svenskheten såväl som norskdomen:

"Hur norsk jag än är i sinne och skinn, rår jag icke för att min tro på norskdomens bevarande i Canada begränsar sig till det minimala.

"Måhända kommer det att taga ett århundrade, måhända två. Men utrotningen kommer så effektivt och säkert av sig själv, att de röster, som i en fjärran framtid höja sig till försvar för norskdomen, kanske finna det lämpligast att tiga, såframt de icke önska se sig själva dinglande i galgen.

"Canadas regering och lagar skola se genom fingren med de skandinaviska intressena, så länge landet är beroende av en immigration. Sedan komma piporna att få ett annat ljud.

"Detta gäller icke endast Canada, utan även U. S. A."

Jag har behörigen betonat den fara, om vilken hr Hofoss ordar. Jag förlägger heller icke denna fara, såsom hr Hofoss gör, till en avlägsen framtid. Faran är redan nu överhängande, och ingen kan säga, när ovädret bryter löst. Många finnas naturligtvis, som icke bekymra sig därom. Sävitt på dem ankommer, får det gå vind för väg. Överhuvud taget är icke vårt folk betänkt på någon räddning. Man böjer undergivet huvudet för det man anser som oundvikligt. Mig, och säkerligen flera, sysselsätta tvenne frågor: Finns det någon utväg? Om det finns någon utväg, skall vårt folk ha förstånd nog, vilja nog, sammanhållning nog att begagna sig därav?

Måhända tala vi för döva öron. Det gäller dock härvidlag, såväl som i den frågan, "Äro de få, som varda saliga," att icke tiga därför, att de äro få som lyssna. Det är fråga om ett arbete, som betalar sig, antingen de äro många eller få, som befatta sig därmed. Jag betraktar svenskhetens bevarande från den praktiska sidan. Endast som ett praktiskt och lönande företag har det någon utsikt att lyckas. När Gustaf Adolfs och Karl den tolftes bussar drogo i fält, vad var det, som förlänade dem en sådan oemotståndlig kraft? Var det att man uppjagat deras fantasi och eldat deras hänförelse genom fosterländska och krigiska sånger? Långt därifrån! På Gustaf Adolfs tid voro nationalsångerna psalmer.

Gustaf Adolfs folk var ett prosaiskt verdagsfolk, som regerades uteslutande av praktiska hänsyn, och dess religion, dess tro på Gud, var dess mest praktiska angelägenhet. Dess pliktkänsla, dess järnfasta vilja, gav det dess kraft. När Tilly före slaget vid Breitenfeld genom en kikare betraktade den antågande svenska hären, genomfors han av dystra aningar. Sådan ordning, sådan disciplin hade han aldrig sett förr! Skall det sägas om svenskarne i framtiden, att de väl som krigare och idrottsmän — där det gäller att anlita den råa styrkan och vigheten — kunnat uträtta storverk, men för fredliga värv hava de föga anlag? När det gäller att uträtta något på andens område, äro de spridda fårskockar? Skall det sägas, att de till Amerika utvandrade svenskarne voro den sämsta delen av den svenska stammen? Att allt vad de lämnat efter sig i Amerika är ett antal minnesmärken efter en försvunnen ras — minnesmärken över deras egen ostadighet, oenighet och inre svaghet? Eller finnes det ännu rum till att hoppas, att någon stor ledare skall uppstå, som förmår förena de väldiga krafterna till företag värdiga ett folk, som leder sina anor från Gustaf Adolf och hans krigare? Och de som säga: Bort med national känslan! — ack, att det skall finnas sådana! Att vi icke såsom folk skulle få ha höga ideal och sträva för någonting stort!

Nu i fråga om att förhindra, att vårt verk omintetgöres av fanatism, tycker jag mig se tvenne möjliga utvägar. Den ena utvägen heter: "Vad stort-sker, sker tyst." Vi behöva ju icke låta alla människor veta, vad vi ha för oss. Vore vi enige och livades vi alla av den rätta anden, kunde vi i all hemlighet göra svenskheten till en produkt med så i ögonen fallande förtjänster, att det icke skulle falla någon tänkande människa in att söka utrota den. Det säger sig självt, att vi i så fall ej finge nöja oss med en svenskhet, som vi tagit med oss från Sverige eller ärft från svenska föräldrar. Det inrymmer ett ideligt putsande och fejande av ädelstenen i vår själ för att utveckla all dess skönhet och glans. Därtill fordras också en mera effektiv organisation än någon, som hittills brakts till stånd.

Den andra utvägen är att giva vårt svenskhetssträvande en så vittomfattande innebörd, att vi kunna inbjuda själva landsbefolkningen att deltaga däri. Vi utgå då därifrån, att vi — eller förnämligast våra efterkommande — äro och skola förbliva engelsmän eller amerikaner, men att detta förhållande icke utgör något skäl för att vi skola förneka vårt svenska ursprung eller bortkasta vårt fädernearv. Det kan nog synas konstigt för en del, att jag till och med förordar studiet av angelsaxiska och därjämte isländska, men vi få komma ihåg, att vi i detta land ha med konstiga förhållanden att göra. Engelskan är ett konstigt språk såsom intet annat. För att bli herre över det har man uppfunnit konstiga metoder och uppfinner dem ännu alltjämnt — den ena konstigare än den andra. Och det olyckliga är, att dessa konstiga metoder just icke äro ägnade att befrämja de ungas andliga utveckling. Vilken svensk tvivlar på att det är en hälsosam övning att lära sig svenska? Därvidlag behövas heller inga konstiga metoder. Allting är så lättbegripligt, jämfört med engelskan. Nåväl, angelsaxiskan har samma värde för tankens utbildning som svenskan, och vad mera är, när man studerar angelsaxiska, studerar man engelska. På samma gång har man därigenom tagit ett stort steg mot svenskan. Kan man intressera de unga för angelsaxiska, måste de ovillkorligen, då de märka dess likhet med svenskan, också begynna intressera sig för det senare språket, då de nämligen veta, att denna är deras förfäders språk. I sammanhang därmed är det tjänligt att göra de unga förtrogna med Englands såväl som hela Europas historia. Det finns oändligt mycket, som man kan göra bruk av för att på ett indirekt sätt få de unga till att känna och värdera sitt svenska arv. Det viktiga är, att själen utvecklas, att sinnet öppnas, att man får ljus över världen och sig själv, att man får en böjelse för det som är gott och ädelt; då intager man självmant den rätta ställningen och hållningen. Att det är lika lätt att intressera amerikafödda som sverigefödda barn för svenskhet, därpå har jag sett många bevis. Men alltför många svenskar finnas, som ännu ej kommit över den ståndpunkten, där man "expects to get things for nothing." Man vill skörda utan att plöja och så.

I fråga om angelsaxiskans och isländskans användbarhet får jag måhända aldrig medhåll. Icke destomindre har jag undersökt saken tillräckligt för att veta vad jag säger. Jag har dessutom den tillfredsställelsen, såväl som sorgen, att veta, att högst få svenskar känna till dessa saker eller tänkt tillräckligt därpå för att det skulle löna sig för dem att motsäga mig. Det är synd om våra barn, som få tillfälle att lära sig blott ett språk — den konstlade, onaturliga och förvridna engelskan — och aldrig få en aning om vad ett väckert, välljudande språk vill säga, ett språk, som har kommit likt ett välskapat barn ur den eviges sköte eller ur människans medskapade språkbildningsgeni liksom honungskakan ur binas medfödda alstringsdrift. Och det är synd om de svenskar, som icke ha något begrepp om det svenska språkets ursprungliga skönhet och höghet, som tanklöst släpa det i smutsen eller utstoffera det enligt förvända begrepp om det passande och tillbörliga.

Varför är det så svårt att bibehålla svenskan som talspråk i hemmen? Emedan svenskan härvidlag icke fyller något egentligt praktiskt behov. Det är mera en smak- och känslofråga. Vardagstankar uttryckas ofta lättare och bekvämare på engelska. Svenskans användning i Amerika blir såsom kulturspråk, och som sådant är det oumbärligt för svenskar. Såsom sådant har det utsikt att fortleva, förutsatt att vi bliva ett kulturfolk, som förtjäna namnet. Mycken tid bortslösas i skolorna på latin och andra språk, vilka man dock icke lär grundligt nog för att ha praktiskt gagn därav. Låt läroverken behålla sitt latin. Kunde icke några lantmannagrupper taga sig för att demonstrera den praktiska nytta, som kommer av att studera angelsaxiska och isländska? Skolorna ha ingen enrätt till lärdom. Vårt svenska folk i Amerika har rätt att vara ett bildat folk, och det har alla önskliga tillfällen att bli det, om de visste det. Man borde kunna säga om detta folk, som skalden säger om Engelbrekt:

Ingen purpur dess skuldra bär,
ingen krona dess panna;
men i dess blick,
hela dess skick
den friborne man sig röjer,
som blott för Gud sig böjer.

Svenska nationalförbundet har nu stiftats. Ehuru det skett mig oåtspord, önskar jag föreningen all lycka och framgång. Kunde den få allmän anslutning och varje medlem göra något litet — om än aldrig så litet, skulle resultatet bli storartat. Det borde finnas något för var och en att göra, även om han aldrig har tillfälle att bevista ett föreningsmöte. I vår tid, då alla äro så upptagna, skulle det vara en utmärkt sak, om man kunde hitta på något hemarbete, som fortfar dag efter dag året igenom. Må var och en tänka över, vad han skulle kunna göra, och, ifall han icke vet, rådfråga någon som vet!

Prenumerera på Svenska Canada-Tidningen

NÄSTAN TIO MILLIONER DOLLARS
kommer i år att utbetalas av detta bolag till farmare i Saskatchewan för mejeriprodukter.

Skall Ni erhålla något av pengarna?

Detta bolag tillverkar cirka 35% av den totala smörproduktionen i Saskatchewan, — tillfredsställande resultat för gräddleverantörerna har gjort detta möjligt, och vi önska tillverka ännu mera.

Vi äro i behov av Eder grädde och äro villiga att alltid betala högsta pris för densamma.

För tillfredsställelse, och för att spara utgifter, bör grädden sändas till närmaste filial av

Caulder's CREAMERIES LTD.

FILIALER I: Assiniboia, Broadview, Bruno, Bulyea, Carlyle, Empress, Cardhuff, Gravelbourg, Humboldt, Maple Creek, Moose Jaw, Outlook, Regina, Saskatoon, Shaunavon, Swift Current, Watson, Weyburn, Wilkie, Wolseley.

(Förut känt under namnet Saskatchewan Creamery and Ice Cream Company, Limited.)

Eget och andras.

För S. C. T. av DAN.

Damskor böra vara små utvändigt och stora invändigt.

* * *

Som ett bevis för att världen går framåt kan nämnas, att det finns en expresident i Nicaragua.

* * *

Snart hinner man väl så långt på aviatikens område att flygarne regelbundet kunna hålla sina årskonferenser vid nordpolen.

* * *

Vi fingo härom dagen höra att en uppfinningsrik farmare omändrat sin Ford till tröskmaskin. Samtidigt upplystes, att omändringen icke var så särdeles vidlyftig.

* * *

Farmarne skulle befrias från en hel del bekymmer, om de kunde kasta undan sina räkningar och "billar" lika lättvindigt som Canadas senat gör det.

* * *

Människan behövde en miljon år för att lära sig gå på bagbenen. Sedan tog det betydligt kortare tid för henne att lägga bort konsten.

* * *

Citat från Canada Posten: "Alla kommo lyckligt igenom tullinspektörsmannen". "Snart äro vi ur sikte och vi begynna ordna oss i vår blivande 'sovvagn' som vi skulle ha i två dagar." Ja, se "gumman" kan då gå till'et.

* * *

"Jag har aldrig skådat en så vacker stad som denna", yttrade den svenske kronprinsen då han härom dagen besökte Washington, D. C. Om kronprinsen vore bosatt där nere i Onkel Sams land skulle han säkerligen bliva en god politiker.

* * *

Om en vilde från Fitji-öarna händelsevis gjorde ett besök här i landet och finge se den moderna Charlestondansen utföras, så skulle han antagligen resa hem och taga upp en kollekt för sändandet av missionärer till Amerika.

* * *

En ung pojke blev härom dagen i skolan av sin lärare tillfrågad om han kunde omtala vilka personer som gå under benämningen politiska förbrytare. "Parlamentsmedlemmar", blev pojkens i många fall sanningsenliga svar.

* * *

Det meddelas att en ny praktisk uppfinning i dagarna gjorts, nämligen en apparat, som av snickare kan användas såsom en "tredje hand". Genom denna uppfinning borde fara av att slå sig på fingrarna då man skall slå i en spik komma att betydligt minskas.

PRESSENS BETYDELSE.

Man gör klokt i att icke underskatta pressens betydelse. Den har kallats för den tredje statsmakten, och den gör skäl för detta namn, ty pressen har en makt, som endast den fåkunnige förbiser. Tidningen har blivit ett livsbehov för nutidens människa. Man må nu gilla eller fördöma detta. Det är i alla fall ett faktum som vi icke kunna ändra. Tidningen sysslar litet med det gångna och drömmer mycket måttligt om det kommande. I varje fall är detta endast undantagsföreteelser för densamma. Dess uppgift är att taga hand om nuet. Det är det aktuella, som för timmen och dagen sysselsätter människorna, som behandlas och ventileras i massor av spalter från strängt konservativa till de mest radikala, synpunkter. Den ger sina tankar i en minut, en blick. Ett föredrag eller annan dialektisk framställning kräver tid, förberedelser och tid. Tidningen ger tanken och övertygelsen mellan allt annat, mitt i allt annat, under arbetet lika väl som i vilan. Däri ligger dess makt och inflytande, säger en författare.

S. A. P.

Plågas icke mer
av dålig mage, då äkta Linfröextrakt av Östersunds-magasinets i Stockholm medel botar magsjukdomar, såsom magsyra, magkatarr, magsår, dålig matsmältning, trög avföring och därmed följande svindel, mattighet, tryckande känsla i maggropen, sveda i bröstet, sömnlöshet m. m. Rekommenderas av hrr. läkare. Pris per paket $1.20.

Mrs. J. Halverson,
1431 ADAMS ST., N. E.,

Restaurang till salu.
Väl upparbetat skandinavisk restaurangrörelse säljes billigt. Vidare upplysningar å denna tidnings kontor.